

V R T E C

Časopis s podobami za slovensko mladino.

:: S prilogo „Angelček“. ::

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1911.

Leto 41.

Novoletna.

Aj, ko bi imel peruti
kakor ptičke lahkokrile,
aj, ko bi leteti mogel
kakor ptičice po zraku,
pa dvignil se nad zemljo,
pa bi vzletel na perutih . . .

Čez poljane plul bi širne,
s prtom srebrnim pokrite,
in čez gozde in čez gaje,
z ivjem bisernim posute;
čez vasice siromašne,
snivajoče zimske sanje. —
In povsodi in povsodi
bi donela moja pesem,
glasna pesem novoletna,
in povsodi bi glasil se
klic radósten iz višine:
Srečno, srečno novo leto!

In poljane zasnežene
zablestele bi čarobno,
kakor da bi zažarele
od veselja, od radósti . . .

Skozi gozde, skozi gaje
šla bi pesem novoletna
in skrivnostno zašusteli
bi vrhovi ponositi,
z vejic zélerih pa vsulo
biseroev bi se nešteto.

A vasice siromašne
vzdramile bi se iz spanja.
Tam iz koč bi veselo
stopil truden, zmučen kmetič
in s pogledom zadovoljnim
bi ozrl se na poljane;
srce pa bi mu radosti
zažarelo, zaplamtelo,

pa zaukal bi, zaklical:
Bodi zdravo, novo leto!

Toda nimam jaz peruti
kakor ptičke lahkokrile;
ah, ne morem jaz leteti
kakor ptičice po zraku . . .

Kaj zdaj delate, poljane,
kaj vi gozdi in vi gaji?
Ali pesem novoletna

tudi vas je obiskala?
Kaj zdaj delate, vasice?
Ali je objela radost
novoletna vaše koče?
Morda, morda zapuščene,
zatopljene v težke sanje,
zrete čez poljane bele,
pa ne veste, pa ne veste,
da je danes dan veselja,
da je danes Novo leto!

Vekomir.

Do Jordana in Nila.

(Potopisne črtice. — Napisal F. K. Gregorec.)

Lani osorej sem čul prvič, da se namerava prirediti na jesen prvo slovensko romanje v Jeruzalem. Ta novica mi kar ni šla iz spomina, dokler nisem tudi sam sklenil: tudi jaz pojdem v Sveto deželo. Tako živo so mi stopili pred oko vsi oni sveti kraji, ki so nam znani iz svetih zgodb našega odrešenja, da je dozorel v meni karbrž trdni sklep: pojdem in pojdem, naj bo že kakorkoli hoče. Sklep je bil storjen, vse težkoče premagane, in s komerkoli svojih prijateljev sem se sešel, sem mu povedal odločno in odkrito: v Sveto deželo pojdem tudi jaz. Prebiral sem medtem knjige in spise o teh svetih krajih, in moj duh se je že izprehajal ondi, kjer je nekoč hodila noga našega Odrešenika. Pri tem sem pa mislil tudi na vas, drobni prijatelji in prijateljice našega Vrtca, in sklenil sem, da popišem svoje potovanje in bivanje v Sveti deželi in v Egiptu tudi vam, da greste vsaj v duhu tudi vi z menoj na vse one svete kraje, o katerih ste slišali že toliko lepega od prvega začetka svojega šolanja.

Dolga je pomlad, dolgo poletje. Toda kmalu, kmalu je minulo oboje, in kakor v hipu je bil tu dan odhoda. Težko je popisati, kako mi je bilo tedaj pri srcu. Mešalo se je v njem veselje in skrb — kajti za pet tednov zapustiti svoje domače in odpotovati v tako daljne kraje, prebiti celih deset dni na širnem morju, hoditi po deželah nevernikov in še celo razbojnikov: to vseeno napolnjuje srce s skrbjo in mu brani, prosto se veseliti nepopisne sreče potovanja v najsvetejše kraje, kar jih je na celem svetu. Stopil sem na dan odhoda zaupno v domači župnijski cerkvi pred oltar Marijin — saj je ona „Morska zvezda“ — in opravil najsvetejšo daritev za srečno potovanje in za srečno vrnitev med svoje drage.

Hvala Bogu! Čez pet tednov sem stal zopet pri istem oltarju in sem daroval Gospodu dar srčne zahvale za varstvo na daljnem potovanju in za srečni povratek v ljubljeno domovino.